

Juan José Omella, "Per l'entrançable misericòrdia del nostre Déu"

Dv, 6/11/2015 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra -CR) El 1996 l'arquebisbe de Saragossa, **Elías Yanes**, era el president de la Conferència Episcopal Espanyola, en el sexenni encaixat entre l'era **Suquía** i l'era **Rouco**. Va ser el darrer període amb reminiscències taranconianes de la Conferència Episcopal fins l'arribada del papa **Francesc**. I és en aquest període d'una certa obertura que **Juan José Omella** és escollit bisbe auxiliar de Saragossa. A més d'haver regentat diverses parròquies i d'un any de missioner al Zaire, des del 1990 Omella era el Vicari episcopal de la capital aragonesa, un càrrec de confiança de l'arquebisbe.

Explica el mateix Omella que quan va ser nomenat bisbe va haver d'escollir un escut i lema episcopal: "Jo mai havia tingut escut. Vinc d'una família senzilla d'un poble de Terol, anomenat Cretes". I quina frase va escollir Omella vint anys abans de l'elecció del papa Francesc i de la convocatòria de l'any de la Misericòrdia que comença aquest desembre? Doncs, "Per l'entrançable misericòrdia del nostre Déu". Diu que no va dubtar en evocar l'advocació de la Mare de Déu de Misericòrdia a la que està dedicada l'ermita de Cretes.

Des del 1996 ha plogut molt. El 1999, quan s'acaba d'executar la segona part de l'absorció de les parròquies de la Franja pel bisbat de Barbastro, va rebre el difícil encàrrec de ser el primer bisbe d'aquesta diòcesi ampliada. Allà va fer el que se li va demanar, i va impulsar judicialment la reclamació de les obres que durant més de cent anys havien estat propietat del bisbat de Lleida. Li va costar la salut al bisbe **Ciuraneta** de Lleida. Un tema encallat i irresoluble judicialment i que Omella va poder perdre de vista quan el 2004 va ser destinat a la diòcesis de Calahorra y la Calzada-Logroño. Va ser poques setmanes a abans que la Santa Seu anuncies la divisió de l'arquebisbat de Barcelona i el nomenament de **Lluís Martínez Sistach**.

En tota la seva etapa episcopal ha estat membre de la Comissió de Pastoral Social del Conferència Episcopal Espanyola. La sectorial social dels bisbes espanyols que ara està de moda, però que fins fa poc no ho estava tant. Va ser-ne president del 2003 al 2008, i l'any passat va tornar a ser escollit president, ja en època franciscana.

De fet, el perfil d'Omella no va començar a destacar entre l'episcopat espanyol fins l'arribada del papa Francesc. Dit d'una altra manera, en tota la era Rouco el cardenal de Madrid no va deixar destacar gaire a ningú més que ell.

I si Omella va destacar, va ser per desmarcar-se'n. Mentre la majoria de bisbes es passaven el dia parlant contra la llei de l'avortament o manifestant-se contra el matrimoni homosexual a plaça Colón, Omella va ser l'únic bisbe que [va participar](#) el 2006 a Madrid en una marxa contra la pobresa. D'aquí venen les fotos que ara s'ha recuperat del bisbe davant d'una pancarta reclamant el 0,7% per al desenvolupament. Si **Joan Gomis** aixequés el cap. En aquest línia, les entitats amb les qui ha treballat més a nivell estatal són Càritas i Mans Unides.

El 2014, poc després que el recuperessin com a president de la comissió episcopal -que sempre és interpretat com un gest de suport de la resta de bisbes- va sortir la gran sorpresa. El papa Francesc va nomenar el bisbe d'una perduda diòcesis a la Rioja com a membre de la Congregació per als Bisbes. És una de les cadires més buscades pels qui volen fer carrera eclesiàstica.

Des de la plenària d'aquest organisme vaticà es té accés i molta influència en les propostes de nomenaments episcopals que es presenten al papa. La majoria dels gairebé dos-cents o tres-cents nomenaments episcopals que el papa fa cada any, depenen del que aprovi aquest restringit consell, reservat habitualment a cardenals i homes forts de la cúria romana. Rouco, i darrerament **Cañizares**, durant dècades han utilitzat la cadira en aquest consell per configurar l'actual mapa episcopal espanyol. I l'han pintat principalment de gris. I sobretot bloquejant tot allò que podia sonar massa aperturista, i, també, catalanista. Ha estat la fàbrica de bisbes valencians. Amb Francesc, tot ha canviat i han confluït [nous elements](#) que han fet arribar l'hora d'Omella.

El darrer any Juan José Omella s'ha convertit en la veu social dels bisbes espanyols. Ha passat més d'una vegada per la sala de premsa episcopals per parlar en nom dels bisbes. Emportant-se ell els titulars que abans s'enduia **Martínez Camino**.

Els seus companys ja sabien que comptava amb l'aval personal del papa. Finalment, aquest va abril va sortir un document sobre la crisi econòmica de la Conferència Episcopal: "[L'Església servidora dels pobres](#)". Feia anys que Omella esperava la llum verda per parlar d'una crisi que havia començat el 2008.

"Hem d'afrontar les arrels de la pobresa; cal que els responsables públics posin en marxa accions de tot tipus: fiscals, de redistribució de béns, d'humanització del treball. La pobresa és evitable en l'actualitat. Hem de recuperar la dimensió ètica de l'economia". Aquests són els titulars d'Omella. El text va ser rebut amb entusiasme pels moviments cristians més oberts i amb compromís social. Mentre l'integrisme digital el continuava crucificant.

Nascut el 21 d'abril de 1946 a Cretes, l'origen en un petit poble, la formació al

costat del Pares Blancs, missioners, amb els qui va estudiar en els centres a França, Bèlgica i a Jerusalem, l'experiència missionera d'un any al Zaire... és el que va configurar el perfil del jove Omella.

"Que experimenteu sempre la misericòrdia i la tendresa del nostre Déu que és lent en l'ira i ric en clemència". Sembla tret d'una exhortació del papa Francesc. Però no. És la salutació que feia Omella als seus diocesans l'any 2004, a les acaballes del pontificat de **Joan Pau II**.

Des d'allà, des de Logronyo, arriba a Barcelona. Les estades que fa a l'estiu al seu poble natal de la Franja l'ajuden a refrescar el català. Imprescindible per ser un bon arquebisbe català.